

af deres Indtægt, hvilket tæfter mit Skøn er betænkelig meget, da Landet dog ikke er i nogen Nødstilstand. Jeg mener, der kunde være nogen Grund til at overveje, om ikke der burde indføres en Bestemmelse om, at Formueskatten ikke maa overskride en vis Procent af Indtægten. Lovrigt kan mit Parti tiltræde denne Del af Lovforslaget, idet vi dog ønsker at udtale, at en Skat af lignende Omfang ikke bør komme igen, tæfter at Verdenskrigen er forbi.

Derimod kan vi ikke anbefale Afdeling B omfattende Formueskat for Selskaber. Som den højtærede Finansminister selv udtalte i sin Fremsettelsestale, betyder dette jo en tredobbelt Beskatning, og det synes vi dog er for meget. Vi mener ligeledes, det kan blive meget vanskeligt at finde ud af, hvad det er, som man vil regne som skattepligtig Formue i den Forbindelse. Vi mener, at det ofte kan blive saa, at et Selskab, som i og for sig giver et daarligt Udbytte, gennem denne Skat vil blive belastet alt for stærkt. Forholdet er jo det, at et Aktieselskabs Formue lejes af mange Mennesker, og dette at have en Aktie i et Selskab behøver ikke at betyde, at man har nogen særlig Skatteevne. Vi er derfor af den Opfattelse, at man helst bør undgaa denne Skat.

Jeg skal saa vende mig til Lovforslagets tredje Afdeling, Indkomstskat af Formueforøgelse, konstateret ved Salg. Som enhver Lovgiver vil vide, er dette et nyt Princip, der her ønskes indført. Om dette Princip har der været ført en Del Avisdiskussion, og jeg tager vist ikke fejl, naar jeg siger, at Diskussionen er foranlediget af, at Dampskibsselskabet „Vesterhavet“ i Sommer solgte sine Skibe og derefter traadte i Likvidation, hvorved to meget kendte Hovedaktionærer, hvis Navne jeg ikke skal nævne, blev af den Grund, at det er ganske overflødig, da alle jo ved, hvem det drejer sig om, fik en Formueforøgelse paa mange Millioner, uden at der ifølge de gældende Regler skal betales anden Skat deraf end den sædvanlige Formueskat. Fra en vis Side rettedes der stærke Bebrejdelser mod de to Mænd, og Sagen inspirerede en Redaktør til at skrive en Bog derom, kaldet „Nationens Forbillede“, som Tingets Medlemmer formentlig har faaet tilsendt. Det vil ikke være uden Interesse at anstille en Sandsynlighedsberegning med Hensyn til, hvorledes de nye Regler vil virke overfor dette Selskab, forudsat at Loven skal forstaas saaledes,

at Fortjenesten skal behandles som anden Spekulationsfortjeneste. Jeg skal da oplyse, at det første, der skete, var, at Selskabet solgte Skibe, som i alt lastede ca. 18 000 Tons, og Skibene blev betalt med et Beløb af ca. 1 200 Kr. pr. Ton Dødvægt dels i rede Penge, dels i Aktier. Da „Vesterhavet“ sikkert ikke har givet mere end 200 Kr. pr. Ton Dødvægt, fremkommer der herved en Gevinst paa ca. 18 Mill. Kr., som tæfter de foreslaede Regler skal belastes med en Skat til Staten af 41 pCt. eller ca. 7 Mill. Kr. I Efter af Likvidationen var vedtaget, handlede Aktierne til en Kurs af 2 500—3 000 Kr. pr. 100 Kr. s Paalydende. Lad os nu regne med det laveste Tal. Der skal saa til Aktionærerne udbetales 50 Millioner, tætersom Aktieselskabs Aktiekapital var 2 Millioner. Herfra bliver nu at trække de ovenfor nævnte 7 Millioner, samt hvad Aktierne stod. Aktionærerne vil regne det sidste Beløb til 5 Mill. Kr., tror jeg, man regner meget højt, da det er en kendt Sag, at Aktierne fra Starten for største Delen har ligget paa faste Hænder, hvilket vil sige, at vedkommende har Aktierne til en Kurs af 50, idet der er givet Friaktier i Selskabet. Der bliver saa her en Formuefremgang paa 38 Mill. Kr., som jeg tæfter de foreslaede Regler antager skal afgive til Staten mindst 35 pCt. eller 12 Mill. Kr. Staten vil altsaa i alt faa — naturligvis forudsat, at jeg har forstaaet Lovforslaget rigtigt — en Indtægt af 19 Mill. Kr. Dette kan man jo paa en vis Maade, særlig naar man ikke er Aktionær i Selskabet, kalde meget tiltalende, men jeg skal dog ikke nægte, at en saadan Skat forekommer mig urimelig høj, ikke mindst naar man erindrer, at der foruden de 19 Mill. Kr. i Statskat skal betales Kommuneskat. Jeg tvivler ikke om, at de to Hovedaktionærer kan bære den paa dem faldende Skat, selv om dette at være radikal Bladtrustmand muligt ikke er saa indbringende; men det er for mig ikke det afgørende. Vil de derimod godvilligt betale Skatten, vilde det jo være meget tiltalende, og der vilde saa kunne blive en ny Lejlighed til at vise sig som Nationens Forbillede.

Kan Skatten end muligen udredes i dette specielle Tilfælde, uden at det vil give Anledning til større Savn for de største Aktionærer, mener jeg ikke, der er mindste Tvivl om, at Skatten for mange, hvis den gennemføres, vil bevirke, at de vil komme til at leve Resten af deres Liv under helt andre økonomiske Forhold, end